

оркестра; неговитѣ композиции сж инструментираны съ голѣма сръчностъ и сж богаты отъ къмъ звукови цвѣттове, ярки краски и нѣжни шарки. В. е първиятъ български компонистъ, получилъ признание въ чужбина: чрезъ концертитѣ отъ собствени композиции въ Виена, Парижъ, Варшава, и чрезъ изпълнението на негови творби въ много други европейски музикални центрове — презъ последнитѣ три години той се утвърждава окончателно, като единъ компонистъ съ международно име.

Творби: ор. 1 — цигулкава соната D dur, ор. 2 — 4 пиеси за пиано, ор. 3 — Вариации върху „Мила родино“ за пиано, ор. 4 — Клавиртрио, ор. 5 — Лирически пѣсни и баладата „Лудъ гидия“ (П. Славейковъ), ор. 6 — Концертъ за пиано и оркестъръ, ор. 7 — 2 пиеси за цигулка и пиано, ор. 8 — симфонична легенда „Св. Иванъ Рилски“ за оркестъръ, ор. 9 — Импресии за пиано — сжщитѣ инструментираны и за голѣмъ оркестъръ, ор. 10 — 4 пиеси за пиано, ор. 11 — концертъ за цигулка и пиано, ор. 12 — 4 пиеси за цигулка и пиано, ор. 13 — сюита „Сънна игра“ за голѣмъ оркестъръ, ор. 14 — „Бурлеска“ — за цигулка и пиано (сжщата инструментирана и за цигулка и голѣмъ оркестъръ), ор. 15 — 3 клавирни пиеси, ор. 16 — рапсодия „Вардаръ“ за цигулка и пиано (инструментирана и само за голѣмъ оркестъръ), ор. 17 — „Екзотични прелюдии“ за пиано, ор. 18 — две български парафрази за цигулка и пиано: „Хоро“ и „Ржченица“ (втората и съ оркестровъ съпр.), ор. 19 — Пѣсни отъ „Тебеширения кръжъ“, ор. 20 — 2 пиеси за цигулка и пиано, ор. 21 — „Българска сюита“ за голѣмъ оркестъръ (посветена на българския народъ за хилядогодишнината отъ Симеоновия вѣкъ и 50 години отъ Освобождението), ор. 22 — втори концертъ за пиано съ оркестъръ, ор. 23 — „Симфонични танци“ за голѣмъ оркестъръ (1931), ор. 24 — „Класично и романтично“ — 6 малки клавирни пиеси за младежта (1932), ор. 25 — Шестъ български танца за пиано (1932). Сценическа музика: „Сънна игра“ (Стриндбергъ), „Цезаръ и Клеопатра“ (Шоу), „Тебеширенъ кръжъ“ (Клабундъ), „Юарець и

Максимилианъ“ (Верфель), „Юсикъ“ (Осипъ Димовъ) и „Юдитъ“ (Хебель), Безопусни номера: „Шими ориенталико“ и „Фокстротъ“ — за пиано“. Всички творения на В. сж печатани като издание на Universal édition въ Виена. Получавалъ е нѣколкократно награди при всѣкигоднитѣ конкурси на М. Н. П.

Вогль, Ярославъ — Vogl, Jaroslav — чешки компонистъ, роденъ 1894 въ Плзень, училъ въ Музикалната академия въ Мюнхенъ, въ „Школа Канторумъ“ въ Парижъ при Венсанъ д'Енди, и частно — при В. Новакъ. Сега е шефъ на операта въ Моровска Острова. Писаль: сюита B-dur, рондо за цигулка и оркестъръ, балетъ „Експеримента на Д-ръ Нейдегеръ“, опера „Майсторъ Ира“.

Водевилъ, фр. Vaudeville — малки сценически откъследи (пискии) съ пѣние, съ злободневенъ характеръ (съ подигравателно и усмиваше проявитѣ на времето съдържание), съставени отъ леки популярни мелодии. Начало то на В. е отъ XV ст., въ видъ на леки пѣснички, но въ XVIII ст. преминава на сцената, и въ Франция и до днесъ се култивира. Етимологията на думата е, вѣроятно, отъ израза Voix de ville, който въ Франция е билъ въ обща употреба въ XVI ст.

Вознесенски, Иванъ Ивановичъ — заслужилъ изследвателъ на руското църковно пѣние, род. 17 септ. 1838 въ Вознесенскъ (Кастромска губерния), свършилъ Московската духовна академия, следъ нѣколко годишно учителствование въ Кастромската духовна семинария, 1883 бива назначенъ за инспекторъ на духовната семинария въ Рига, отъ 1894 приема духовно посвещение, като свещеникъ въ Кастромъ. Въ изследването теорията на древнитѣ напѣви В. следва Разумовски и Арнолдъ, които се силаятъ не на практически изводи, а на отвлѣчени и математически предпоставки, а въ изследване техническия строежъ — той ги подвежда подъ западноевропейски ритмични, мелодични и хармонични норми. Сжщитѣ начала прилага В. и при изследването на Българския църковенъ напѣвъ, въ втората частъ на съчинението си: „Осмогласные распѣвы трёхъ последнихъ вѣковъ, православной русской церкви: кievскій и болгарскій распѣвъ (преве-